

## Lecke szeretetből

A szakadó esőben állva próbáltam visszatartani a könnyeimet. Nem kellett látnia mindenkinek, hogy éppen mit érzek. Egész temetés alatt csak a koporsót bámultam, amelyben Mama feküdt. Az én Mamám... Mardosott a bűntudat, hogy az utóbbi időben hányszor megbánthattam. Papát sajnos már nem ismertem, de amióta az eszemet tudom, Mamával rengeteg időt töltöttem. Viszont ahogy nagyobb lettem, kezdtem kissé eltávolodni tőle. Nem nagyon érdekelt, miket mesél, hisz mindet hallottam ezerszer. Azt gondoltam, túl idős vagyok már, hogy a régi történeteire figyeljek folyton. Mindig volt valami fontosabb dolgom.

Most képek özönlöttek a fejemben...Vagy egy hete voltam nála, akkor láttam utoljára...A kedvenc sütimmel fogadott, én meg szokás szerint alig álltam vele szóba.

- Jaj, de örülök, hogy beugrottál, mi újság veled? A tanulás jól megy, ugye? - záporoztak a kérdések hozzám.

- Pillanat.... mindjárt mesélek – mondtam, fel sem nézve a telefonomból, amin épp egy roppant fontos levelezés közepette voltam az egyik osztálytársammal.

- Pedig beszélgethetnék. Olyan ritkán hallok felőled. Mostanában egyre kevesebbet találkozunk. Tedd le, kérlek, egy kicsit azt a telefont!

- Jó, mindjárt leteszem – mondtam, de azért csak pötyögtem tovább. – Ott van neked a Piri néni - vágtam oda -, veled tudsz igazán jókat beszélgetni!

- Ugyan! - legyintett. - Piri néni nem az unokám. Egyébként, ha már róla van szó, tegnap mondta, hogy nem köszöntél neki. Örülnék, ha egy kicsit néha beszélgetnél vele.

Piri néni! Az az öregasszony a szomszéd panelből, aki folyton Mamánál lóg. A férje már meghalt, a gyerekei meg kiköltöztek Amerikába. Igen, nagyon szomorú, hogy magányos, de ha elkezd vele az ember beszélgetni, onnan nem szabadul egyhamar. Órákig képes a gyerekkoráról mesélni, de kérdelem én: kit érdekel? Mert engem nem. Rég elmúlt már. Piri néni még az '56-os forradalmat is élőben megnézhetné! – futott akkor át az agyamon.

... Pár nap múlva éppen videóhívásban voltam az egyik barátommal, mikor Anya benyitott a szobámba, hogy indulnánk Mamához. Akkor éppen semmi kedvem sem volt menni, jobb dolgom is volt annál. Így hát azt mondtam, menjenek csak ők, majd én átmegyek holnap, sulis után. Anya azért nem akarta annyiban hagyni a dolgot, szóval még egyszer, indulás előtt benéztek hozzám, de én ragaszkodtam az álláspontomhoz, ezért kettesben mentek Apával. Gondolom Mama hiányol, de nem nagy gond, találkozhatunk még eleget. Ó... ha akkor tudom, hogy soha többé nem látom....nem vár sütivel.....

Másnap sulis után Anya neve villant fel a telefonom kijelzőjén. Aggódni kezdtem, mert ilyenkor nem szokott hívni, csak ha valami gond van. A félelmem pedig be is igazolódott. Anya

annyit mondott röviden, hogy ne menjek a Mamához, mert ő már a Papával együtt van. Az éjszaka elaludt, és nem ébredt fel. Bénán álltam, alig fogtam fel a szavak értelmét. Hát „felköltözött az Atyához”... Mama így szokta emlegetni, ha majd elmegy... A könnyeimet nyelve azon gondolkodtam, miért volt nekem tegnap fontosabb a telefont bújni, mint egyszer még utoljára meglátogatni Mamát. Akkor is, ha nem tudtam, hogy az az utolsó lehetőségem. Olyan természetesnek tartottam, hogy ő minden nap ott van, és vár rám, el sem tudtam képzelni, hogy ez egyszer nem így lesz. Most jöttem csak rá, mennyire fontosak voltak számomra azok a találkozások. Most, hogy már nem volt kihez menni... hatalmas űrt éreztem...

Arra ocsúdtam, hogy befejeződött a szertartás.

Piri néni lépett oda hozzám. Megölelt és mondta, hogy bármikor nyugodtam meglátogathatom, ott lesz, ha kell, ha segítségre van szükségem. Beszélgetés közben nem túl tisztességesen végig a földet bámultam, mert nem akartam, hogy Piri néni így lásson. Meg egyébként is! Mégis miben tud nekem segíteni egy magányos öregasszony?

Néhány nap múlva éppen az iskolából sétáltam haza, mikor megláttam Piri nénit, aki a boltból jövet két jókora szatyrot próbált hazahurcolni. Az első gondolatom az volt, hogy köszönés nélkül kikerülöm, és megyek tovább hazafelé. Elvégre semmi szükségem nem volt egy órákig tartó beszélgetésre, amiben Piri néni lehet, hogy Mamát is megemlegetné. Ezt nem szerettem volna. Még nem sikerült feldolgoznom, ami történt; nem biztos, hogy jót tenne... Aztán megjelent előttem Mama törékeny alakja. Ő vajon mit tenne ebben a helyzetben? Biztos nem azt, amire én készülök. Mama mindig türelmes volt, és tudom, hogy nagyon szeretett engem, ahogy én is őt...Magam előtt láttam ráncos arcát, jóságos szemét, és simogató keze közelségét éreztem hirtelen...

- Csókolom, Piri néni! Segíthetek vinni a táskáit? – léptem oda hozzá.

- Igen, köszönöm, az jó lenne – adta át Piri néni a szatyrokat. Aztán pedig belefogott a mesélésbe, én pedig azon kaptam magam, hogy érdeklődve hallgatom. Vicces és tanulságos történeteket mesélt a gyerekkoráról, amelyek nem utolsó sorban akár a történelem érettségihez is hasznosak lehetnek.

Attól a naptól kezdve sokszor találkoztunk, és nagyon megszerettem Piri nénit. Az idő szinte repült, amikor együtt voltunk, úgy éreztem, hogy Mama is ott van velünk. Már nem szomorkodtam annyit, mert a sok együttlét megtanított valamire, ami remélem örökké velem marad. Hogy mindig a jót nézzem az emberekben, és mindent szeretetből tegyek. Mert szeretve lenni és szeretetet adni a legnagyobb ajándék a világon.